

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως ελεύθερον ἀνάγνωσμα δι' όλα ἐν γένει τὰ Σχολεία (1932)
Τιμηθὲν διὰ του Ἀργυροῦ Μεταλλίου τής Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΓ: Ἐπίσημα δοκίμια 1000. Ἐτάκται δρχ. 550. Τρίμηνη δρχ. 300. Τὸ φύλλον δρχ. 20
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΛΕΜΑΤΑ (καυθόρομικαί ἐκταγαί, τὸς κτλ.) ἀνωμόως: Ἐπὶ τὸν περιοδικὸν Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, δόδος Ἐδριπίδου, 42 — Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἰαν Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδραμαί ἀρχίζουν τὴν ἰαν οὐδὲν ἄλλοτε μανάς.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 49ος

Ἀθήναι, 20 Ἰουνίου 1942

Ἔτος 34ον. — Ἀριθ. 29

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

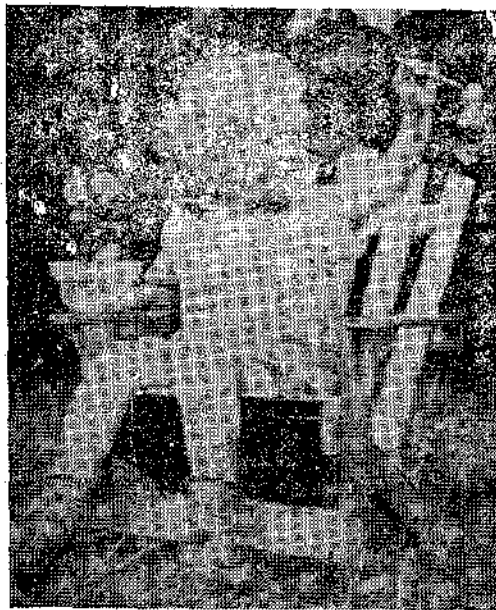
(Συνένχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Στὸ ταξίδι μὲ τοὺς γονεῖς του, εἶχε καθήσει σὲ μεγάλα ξενοδοχεῖα, ὥστε ἦταν ἀρκετὰ συνηθισμένος μὲ τοὺς τρόπους τοῦ καλοῦ κόσμου. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ξεχάσει καὶ τὴ φυσικὴ ἐκείνη εὐγένεια ποὺ τοῦ εἶχε μάθει ἡ Ἀντωνία. Ἔτσι κάθε φορά ποὺ ὁ ὑπηρετὴς τοῦ σήκωνε τὸ πιάτο ἢ τοῦ ἔφερνε ἄλλο, τὸν εὐχαριστοῦσε μ' ἕνα καλὸ λόγο καὶ μ' ἕνα χαμόγελο. Τὸ ἴδιο κι' ὄταν τὸν ἐπλησίαζε ὁ οἰκονόμος καὶ τοῦ παρουσίαζε τὴν πιατέλα μὲ τὸ φαγητὸ ἢ τοῦ ἐγέμιζε τὸ ποτήρι. «Εὐχαριστῶ πολὺ» τοῦ ἔλεγε ὁ Φίλιππος καὶ τὸν ἐκοίταζε σὰν παλιὸ τοῦ φίλο. Καὶ μ' ἕνα τὴν ἐβλίνη ἀκαμψία του, ὁ οἰκονόμος ἔλεγε μέσα του: «Τί χαριτωμένο παιδάκι! Ἄν τολμοῦσα, θὰ τοῦ ἀνταπέδιστα κι' ἐγὼ τὸ γλυκὸ του χαμόγελο». Ἔτσι ὁ Φίλιππος εἶχε ἀποκτήσει ἀκόμα ἕνα φίλο.

Οἱ «πρόστυχοι» αὐτοὶ τρέποι δὲν ἄρεσαν, φυσικά, στὴ λαϊκὴ Ἔνσορτ. Διαρκῶς ἐζάρωνε τὰ φρύδια της, ἐνῶ καὶ στὰ χεῖλη τῆς γκουβερνάντας φαινόταν κάθε τόσο ἕνα εἰρωνικὸ καὶ περιφρονητικὸ χαμόγελο. Ὁ Φίλιππος ὑποπτεύθηκε πὺς εἶχε κάνει κάτι ἀπρεπο, ἀλλὰ τί ἀκριβῶς δὲν μπορούσε νὰ μαντέψῃ. Γι' αὐτὸ κοίταζε τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Ἔνσορτ σὰ νὰ ταὺς ρωτοῦσε. Μὰ κι' αὐτοὶ φαίνονταν στενοχωρημένοι καὶ γιὰ πρώτη φορά ὁ Φίλιππος ἔβλεπε δυσάρεσκια στὸ πρόσωπο τῆς θετῆς του μητέρας. Τί κακὸ λοιπὸν ἔκανε;

Ἔτσι δὲν φερνόταν πάντα στὸ τραπέζι, χωρὶς νὰ τοῦ κάμουν ποτὲ τὴν παραμικρὴ παρατήρηση; Ἦταν δμως ἀλήθεια πὺς ποτὲ δὲν εἶχε καθήσει σὲ γεῦμα μὲ τόσο αὐστηρὴ ἐπιμοτυπία σὰν τὸ ἀποφινὸ, καὶ πολὺ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Ἰδέστε τί ὠραῖες σαπουνόφουσκες ποὺ κάνω!
Ἄνεκονάθη ἀπὸ τὸ ὄνειρο Πλάνο

πιθανὸ νὰ ἔκαμε, χωρὶς νὰ θέλῃ, μερικές παρατυπίες. Γι' αὐτὸ αἰσθάνθηκε μεγάλη ἀνακούφιση ὅταν τὸ ἀτέλειωτο γεῦμα τελείωσε καὶ σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Ὅταν πέρασαν στὸ σαλόνι, θυμήθηκε τὴ Χιονοῦ καὶ τὰ ἄλλα ἄσπρα ποντικάκια, ποὺ τὰ εἶχε ἀφήσει

κατάμονα στὴν κἀμαρὰ του, καὶ σκέφθηκε πὺς ἴσως θὰ εὐχαριστιόταν πολὺ ἂν τῆς ἔβλεπε τὸ κοριτσάκι μὲ τὰ δμυρρα μαλλιά. Ὅσο κι' ἂν ἔμοιαζε μὲ κοῦκλα, δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ ἀναίσθητη μπροστὰ στὴ χάρη καὶ τὴν ἐξυπνάδα της. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τῆς τὸ προτείνῃ. Κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐκοίταζαν μερικὰ σκίτσα τοῦ κ. Ἔνσορτ, ποὺ τὰ εἶχε κάνει

στὸ ταξίδι, ἐπλησίασε μὲ θάρρος τὴ Λουκία καὶ τὴ ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ παρευρεθῇ στὰ γυμνάσια τῶν παιδιῶν τοῦ πάτερ Ἰωσήφ.

— Καὶ ποῦ εἶν' αὐτὰ τὰ παιδιὰ; ρώτησε ἐκπληκτῆ ἢ μικρῆ.

— Ἀπάνω... στὴν κἀμαρὰ μου... μέσα σ' ἕνα κλουβί.

— Σὲ κλουβί; Παιδιὰ μέσα σὲ κλουβί; τί λέτε κει!

Ὁ Φίλιππος ἔβαλε τὰ γέλια.

— Μὰ εἶναι ποντικάκια, εἶπε. Ὁραῖα ἄσπρα ποντικάκια.

— Ποντικάκια; φώναξε μὲ τρέμο ἢ Λουκία κι' ἀνασηκώθηκε στίς μύτες τῶν ποδιῶν της, σὰ νᾶθελε νὰ προσφυλαχθῇ ἀπὸ τὰ ζωάκια, ποὺ τὰ φανταζόταν κιάλα νὰ τρέχουν στὸ πάτωμα τοῦ σαλονιοῦ.

— Ποντικάκια; εἶπε κι' ἡ λαϊκὴ Ἔνσορτ. Ποῦ βλέπεις ποντικάκια, ἀγάπη μου; ποῖς σὲ τρέμαξε, χρυσό μου;

— Αὐτός, γιὰγιά, ἀποκρίθηκε ἡ μικρὴ ξαναμμένη. Μοῦ λέει πὺς ἔχει ποντικάκια στὴν

κἀμαρὰ του καὶ θέλει νὰ μοῦ τὰ φέρῃ. Μὴν ἀφήσετε, σὰς παρακαλῶ!

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θάφήσω, ἔνοια σου, χρυσό μου, μὴ φοβάσαι!.. Ἐδουάρδε, πάρ' τον ἀπὸ δῶ τὸν ψυχογιό σου, μοῦ κατατρέμαξε τὸ κοριτσάκι. Ἰδές τὸ πὺς ἔγινε! Μαντιμαζέλι, πηγαίνετε νὰ μοῦ φέρετε τὸ μπουκα-

λάκι με τόν αϊθέρα. Γρήγορα, σάς παρακαλώ!...

— Δέν θέλω αϊθέρα, φώναξε ή Λουκία, αλλά πάρτε τον από δω, θείε Έδουάρδε, πάρτε τον!

Γελώντας — δέν μπορούσαν νά κρατήσουν τά γέλια μπροστά στον κωμικό τρόπο τής μικρής—δ κύριος κι' ή κ. Ένοβορτ πήραν τόν Φίλιππο απ' τόν χέρι κι' ανέθηκαν στό διαμέρισμά τους. Ο μικρός όμως δέν κατάλαβε τίποτ' απ' αὐτή τή σκηνή, ούτε ήξερε γιά τούτο λόγο τόν έβγαλαν έξω απότομα απ' τόν σαλόνι. Όταν έφτασε στην πόρτα τής κάμαρας του, είπε στην κ. Ένοβορτ:

— Θέλει επιτέλους ή δέν θέλει νά ιδῆ τά παιδιά τού πάτερ - Ίωσήφ;

— Δέν θέλει, παιδί μου, τού αποκρίθηκε ή θετή του μητέρα. Φοβάται τά ποντίκια!

— Τι; απόρησε δ Φίλιππος. "Ε, αὐτό δέν μπορούσα ποτέ νά τόν φαντασθῶ!

Κάτω, στό σαλόνι, ή λαϊδή Ένοβορτ κρατούσε ακόμη τή Λουκία στην αγκαλιά της και με χίλια χάρδια τής έλεγε:

— Εφυγέ, παιδάκι μου, πάει... Σοῦ πέρασε τώρα δ φόβος; Μά τί κακοαναθρεμμένο παιδί! Μιλούν ποτέ γιά ποντίκια σέ ανθρώπους καθως πρέπει; Θα πῶ στό θεῖο σου νά μή τόν ξαναφέρῃ πιά στό σαλόνι.

Και πρόσθεσε μιλώντας από μέσα της:

«Μά τί νά περιμένῃ κανένας από ένα παιδί τού δρόμου; Αὐτά και χειρότερα περιμένα... "Ας είναι, τώρα πρέπει νά προσέχω τή Λουκία...»

ΙΘ'

Ένας τεχνολογίτης

Ένα πρωί, λίγες ήμέρες μετά τόν έρχομό του στη Νέα Γόρκη, δ κ. Ένοβορτ καταγίνονταν στό εργαστήρι του ν' αποτελειώσῃ ένα πίνακα πού έσκόπευε νά τόν στείλῃ στην Καλλιτεχνική Έκθεση. Η ώραϊότατη αὐτή εικόνα, από σκίτσο καμωμένο πρόχειρα στη Νέα Όρλεάνη, παρουσίαζε τόν Φίλιππο και τή Δέα όπως ήταν όταν τούς είχε πρωτοϊδει.

Κατά τή γνώμη του, ποτέ δέν είχε κάνει καλύτερο έργο. Γι' αὐτό περιμένα μ' ανυπομονησία ν' ακούσῃ τή γνώμη κάποιου τεχνολογίτη, πού τού είχε υποσχεθεί νά πάῃ νά τόν ιδῆ. Πραγματικῶς, ένας ψηλός μελαχρινός άντρας μπήκε σέ λίγο στό εργαστήρι τού ζωγράφου μ' ἄλο τόν θάρρος φίλου οικογενειακού.

Ο κ. Ένοβορτ, πού με τόν ένα χέρι κρατούσε τήν παλέτα και τόν πινέλο, τού έτεινε τόν ἄλλο, λέγοντας:

— Καλημέρα, αγαπητέ μου Δετράδα. Σέ περιμένα. Κοίταξε, σέ παρακαλώ, αὐτή τήν εικόνα και πές μου πῶς σοῦ φαίνεται...

Ο επισκέπτης άφησε τόν καπέλο του και τόν μπαστούνη του σ' ένα τραπέζι και, κοιτάζοντας καλά τήν εικόνα, είπε με ξενική κάπως προσφορά:

— Πολύ καλή, πάρα πολύ καλή! Και σά σύνθεση και σάν έκτέλεση, σοῦ πέτυχε θαυμάσια. Οί στάσεις είναι φυσικώτατες, δ χρωματισμός λαμπρός, τόν θέμα γραφικό κι' ενδιαφέρον. Μά πού βρήκες τόσο ωραία μοντέλα;

(Παράφραση από τόν γαλλικό) (Ακούουθε!) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΩΤΙΕΣ Τ' ΑΗ ΓΙΑΝΝΙΟΥ

Τήν παραμονή τ' Αη Γιάννη τού Κληδόνου, μεγάλη αναστάτωση στη γειτονιά: Ο μανάθης κλειδαμπάρωνει τά κοφίνια και τά καφάσια του — νά μήν τόν πάθει σάν και πέρσο πού τού τά κάψανε δλα!...

Οί πιτσιρίκοι έχουν έκαστρατέφει γιά «ζούλα». Οί άποθήκες άδειάζουνε, τόν πλουσταριδ διαμαρτύρεται: Πάνε οί κασόγες, τά κοφίνια τής μπουγάδας, τά ζούλα τής φωτιάς! Παλιές καρτέλες, κουτιά, χαρτιά, χαρτόνια, καπελιέρες, όσα κατάλληλα γιά τή μεγάλη φωτιά πού θάναφτει τόν σου ρουπα, πάνε!

— Θα φαίνεται απ' τόν Προφήτη Ηλία!

— Θα φωτίζει και τόν λιμάνι!

— Θα τήν βλέπουν κι' απ' τήν Κούλουρη!

Και τί δέ σοφίζονται γιά νά μαζέψουν τά «δλικά» πού σωριάζονται προσεχτικά μέσα από τήν έξωπορτα.

Ένας κάθεται νά φυλάει «τσιλιές».

— Νά κι' αὐτά, Νικολό.

— Ού, περίφημο! Πού τόν βρήκες;

— Άρπα τόν και μή ρωτάς. Και τούτα δω. Μήν τά ξεδιπλώνεις, τόν νοῦ σου!

Οί μαμάδες άπαρηγόρητες:

— Τόν χρειαζόμαί τόν καλάθι, βρε Μανώλη!

— Έλα καλέ, μαμά, τώρα, τόν παλιοκάλαθο!

— Ω δυστυχία μου! τόν φαθάκι τού πάτερ σου τόν περσινό! Θα τόν βάλει και φέτος, σοῦ λέω!

(Γιά καλό και γιά κακό τού χώνει δ Ντιντής μιά γροθιά.)

— Όρστε, βουλιαγμένο. Φοριέται; δέ φοριέται...

Μόλις βραδυάσει, σχηματίζεται δ

πρώτος σωρός στη μέση τού στενοῦ. Γύρω, σάν σέ θεοτελεστία, οί μικροί πυρολάτρες περιμένουν. Τί καρδιοχτύπι! Η κρίσιμη στιγμή έφτασε: Πρώτα θά πάρουνε φόκο τά χαρτιά, έπειτα τά ροκανίδια κι' οί ψάθες, τελευταία τά ζούλα, τά κοφίνια, οί καπόνες. Η φωτιά θ' ανέβει ως τόν ουρανό!

— Έμπρός τά σπέρτα, Στέλιο, άναψε!

Μά τόν έλαφρό άγεράκι: σβύνει τή φλόγα. "Άλλο σπέρτο. Δυό-τρεις κρατάνε «άπάγγειο» με τά σακάκια τους.

Τά χαρτιά άρπάζουνε, τά ροκανίδια φουντώνουν, φλόγα δυνατή, τά ζούλα τριζοκοπάνε.

— Ούράα!...

Η φωτιά ανεβαίνει τώρα σέ λαμπερές γλώσσες. Οί πιδ παληκαράδες άρχισανε τά πηδήματα. Τί πανηγύρι! τί φωνές! Δυό-τρεις ρίχνονται με μανία μέσα στό φούντο, σπρώχνονται, ένας πέφτει δίπλα σ' αναμμένο ζούλο, όχι λίγοι κινδυνεύουν νά τσουρουφλιστούνε, μυρίζε ρούχο καμμένο. "Όλο και δυναμώνει ή φλόγα από καινούρια ζούλα, καινούρια κοφίνια.

Μά πού τά βρήκανε τόσο πολλά!... Και στην παραπάνω γειτονιά τόν ίδιο γιορτάσι, και σιά πίσω στενά φωτιές, παντού φωτιές, δλος δ Πειραιάς καίγεται!

— Κι' άλλο κοφίνι, Δημήτρη μπουρλοτιέρη, κι' άλλο φαθί, κι' άλλα χαρτιά!

Ο μανάθης τραβάει τά μαλλιά του.

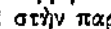
— Πάει κι' ή κίπερη πούθενά τά μάτσα μου!... Με καταστρέψανε, βρε τά μαγκόπαιδα, μπά τ' αναθεματισμένα!

Μά κείνα χαιρούνται τήν πιδ τρανή γιορτή τής χρονιάς. Πηδάνε, και πάλι πηδάνε: Ο ένας πίσω από τόν ἄλλο, δυό δυό μαζί, ψηλά όταν ή φλόγα ανεβαίνει, μπαίνουνε και μέσ' στη φωτιά όταν χαμηλώνει, και σεργιανάνε πάνω στό κοφίνι πού δέ φούντωσε ακόμα. Μά ή φλόγα λίγο-λίγο καταπέφτει. Σωθήκανε τά δλικά. Τώρα πηδάνε τά μικρά κορίτσια, οί μαμάδες, «περσάνε» πάνω από τή φλόγα πού σβύνει τούς μικρούς πιτσιρίκους «γιά τόν καλό τής χρονιάς». Η γειτονιά πούχε φωτιστεί, τώρα ξαναπέφτει στό σκοτάδι.

Ένας ἄλλος κύκλος σχηματίζεται γύρω απ' τήν Κική πού θά «βγάλει τόν κλήδονα».

— Και τού χρόνου φωτιές!

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΑΔΕΣΠΟΤΗ... ΡΟΔΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΗ εκείνη τήν ήμέρα τήν είχα περάσει με τά έγγόνια μου, στό σπίτι τους, στην Κυψέλη. Τόν δειλινο, με τή δροσιά, ξεκίνησα νά γυρίσω στό δικό μου—ποδαρόδρομο έννοείται, γιατί ούτε ταξί έχω τώρα, ούτε τόν τράμ λειτουργούσε μετά τίς έξήμισυ. Η έγγονή μου, πού με ξέβγαλε ως τήν ξώπορτα, μου σύστησε:

— Παππού, τόν νοῦ σας! Ταυτόκινητα τρέχουν πάρα πολύ στοῦς δρόμους τής Κυψέλης. "Όλο πεζοδρόμιο νά πηγαίνετε.

Μά και χωρίς νά μου τλέγε, αὐτό θάκανα. Πήρα τήν δδόν Έπιταήσου «έλο πεζοδρόμιο», πήρα και τίς δ. Παπᾶ, τίς γνωστές σας Κατίνα κι' Άγλαΐα, πού έβγαίναν, τή στιγμή πού περνοῦσα από τόν σπίτι τους, γιά περίπατο, και τραβήξαμε κι' οί τρεις πρὸς τά κάτω — «έλο πεζοδρόμιο» — νά διασχίσουμε τήν δδόν Κοδριγκτώνος και νά πάρουμε τήν δδόν Μάυρομματαίων γιά τόν Μουσεῖο.

Μιά στιγμή μόνο... κινδυνέψαμε, όταν δηλαδή έπρεπε νά διασχίσουμε κατά πλάτος τήν δδόν Κοδριγκτώνος, γιατί πολλά αυτοκίνητα τή διεσχίζαν κατά μήκος. Αλλά σταθήκαμε, προσέξαμε, περιμέναμε, κι' δ στιγμή κινδυνος πέρασε. Όταν βρεθήκαμε πιά στό αντικρουδ πεζοδρόμιο, έννοίσαμε πῶς ήμαστε έξασφαλισμένοι. Κι' εξακολουθήσαμε τόν ὄρατο μας δρόμο — δλοι οί δρόμοι τόν δειλινο είναι ὄρατοι — και τήν ὄραία μας κουβέντα — πάντα ὄραία ακούει κανένας όταν είναι με τίς δ. Παπᾶ — χωρίς νά μᾶς νοιάζῃ γιά κανένα «κινητό». Κι' όμως εκεί, πάνω στό σίγουρο πεζοδρόμιο, κινδυνέψαμε σοβαρά νά μᾶς χτυπήσῃ κι' ίσως νά μᾶς σκοτώσῃ, μιά... πελώρια ρόδα από καμίον!

Πῶς; θά ρωτήσετε. Τόν καμίονι ξεφρενιάσθηκε κι' έπεσε στό πεζοδρόμιο, δίπως κι' αὐτό συμβαίνει καμιά φορά; "Όχι, ή ρόδα ήταν μονάχη της! Είχε αποσπασθεί, δέν ξέρω πῶς, από τόν καμίονι, είχ' έγκαταλείψει τίς ἄλλες τρεις ἀδελφές της, και πρὶν προφτάσουν, φαίνεται, νά τήν κρατήσουν, πήρε από κεί-πάνω τόν κατήφορο, κι' άρχισε νά τρέχῃ δρόθῃ, σά στεφάνι πού τόν σπρώχνει ένα παιδί με τόν ραβδί του! Φυσικά,

δέν έδυσκολεύθηκε νάνεθῃ κι' από τόν δρόμο στό πεζοδρόμιο. Έτσι, εκεί πού περπατούσαμε άνοποπτοι, ακούσαμε από πίσω μας φασαρία. Γυρίσαμε κι' είδαμε ανθρώπους — διαβάτες — νά παραμερίζουν έντρομοι, με βία και με φωνές. Κι' ως νά καταλάβουμε τί συμβαίνει, είδαμε και τήν πελώρια ρόδα πού έρχόταν δλοταχῶς καταπάνω μας! Μόλις προφτάσαμε νά παραμερίσουμε με τόν ίδιο τρόπο, με τίς ίδιες φωνές, και μείς. Τήν Κατίνα μάλιστα λίγο έλειψε νά τή συνεπάρῃ. Επιτέλους τόν «κινητό» μᾶς προσπέρασε, χωρίς νά καταδεχθῇ νά μᾶς χτυπήσῃ—«έξοφλήσαμε με τόν φόβο» όπως λέγε οί Γάλλοι — κι' εξακολουθώντας τόν έξωφρενικό του τρέξιμο, βρήκε εμπόδιο τόν άπέναντι τοίχο, έπεσε πάνω του και...

Σταμάτησε, νομίζετε; Καθόλου! Θα σταματοῦσε βέβαια αν ήταν από ζύλο ή από μέταλλο. Αλλά ή ρόδα τού φορητοῦ ήταν από καουτσούκ, από λάστιχο, και πέφτοντας στόν τοίχο μ' δλη τήν ὀρη τού τρεξίμα-

τός της, έκαμε γ κ ε λ και... ξανάρχισε νά τρέχῃ αντίθετα, κατά μᾶς! "Αλλ' αὐτή τή φορά, δ κίνδυνος δέν ήταν τόσο μεγάλος. Πρώτο, γιατί τήν είχαμε μπροστά μας και βλέπαμε κατά πού πηγαινε. Και δεύτερο, γιατί ύστερ' από λίγο άτραχτο τρέξιμο, έχασε τή μικρή πιά δύναμή της, κλονίσθηκε, ταλαντεύθηκε και... «κατέπεσε άπνους.»

Τήν ὄρα εκείνη έφταναν λαχανιασμένοι κι' οί κύριοί της, νά τή ζωντανέψουν, νά τήν παραλάβουν και νά τή μεταφέρουν — με διεύθυνση τώρα και με χαλινό — κοντά στις ἀδελφές πού είχ' έγκαταλείψει, δηλαδή στη θέση της και στό καθήκον της... Τότε άρχισαμε τ' ατέλειωτα γέλια. Και θά γελοῦμε βέβαια πάντα όταν θά θυμούμαστε τόν παράξενο αὐτό «συναπάντημα». Έγώ τούλάχιστο δέν θά ξεχάσω ποτέ πῶς μιά φορά κινδυνέψα, όχι από έν' αυτοκίνητο, από ένα καμίονι, ἀλλ' από μιά ρόδα μονάχη, πού κατάφερε νά μείνῃ... ἀδέσποτη.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ΒΕΡΤΗΒ ΒΕΡΝΑΓΕ

(Συνέχεια από τόν προηγούμενο)

— Κι' όμως, δμολόγησε μαμμά μου, πῶς τά κορίτσια σου σοῦ δίνουν περισσότερες σκοτούρες' από μᾶς. "Ομολόγησέ το, μαμμά, δμολόγησέ το, ἄλλοιῶς θά σέ σκάσουμε στό φιλιό.

Η κυρία Άγγελίδη πολιορμημένη από τρία ζευγάρια γερᾶ μπράτσα, γύρευε έλεος. Όταν τέλος κατάφερε νά έλευθερωθῇ είπε γελώντας:

— Είσατε πραγματικά άνοπόφοροι, ἀλλά έσᾶς σᾶς καταλαβαίνω καλύτερα από τίς κόρες μου. Η Διάννα είναι ένδεκα ετών και οί τρόποι της είναι σάν νά είχε κλειεί τα δεκαοκτώ. Δέν σκέπτεται τίποτε ἄλλο παρά μόνο πῶς θά ντυθῇ και πῶς θά χτενισθῇ. Η μεγάλη μου ή κόρη, αὐτή μ' έχει κάνει νά τά χάσω δλότελα μαζί της. Άφηρημένη, σατισμένη, ἄλλοτε εἴδυμη χωρίς λόγο και ἄλλοτε ἀδικαιολόγητα μελαγχολική. Πολλές φορές φαίνεται σάν νά έχῃ πέσει από τά σύννεφα.

— Αὐτό είναι ακριβῶς, μαμάκα μου. Ηταν πολύ χοντρή γιά νά κρατηθῇ εκεί ψηλά και μιά ὄραία ήμέρα κουτρουβάλησε έδω κάτω. "Όστόσο γοσταλαγεί τήν παλιά της πατρίδα και συχνά δ νοῦς της βρίσκειται στό σύννεφο. Αλήθεια έχομε παράξενες ἰδέες.

— "Όλα τά κορίτσια είναι παρά-

ξένα, δήλωσε δ Άριστιδής, ένῶ τ' ἀγόρια χαιρέσαι νά τά βλέπεις. Παράδειγμα έγώ: Δεκαπέντε χρόνων, συμπαθητική φυσιογνωμία, μαθητής φιλότιμος, χορευτής περιζήτητος.

— Αμ κι' έγώ; φώναξε δ Θέμης. Έχω γνήσιο έλληνικό τόπο, Εκλειόσα τά δεκατέσσερα, πρωταθλητής τής ομάδος μου στό ποδόσφαιρο. Τόν κούμπι είναι ή επιστήμη πού έχω έμβασθῆναι περισσότερο από κάθε ἄλλη.

— Έγώ δηλώνω δτι προτιμῶ νά έμβασθῶ στά μαθηματικά και δτι είμαι τόν καμάρι τής οικογενείας, τόν έκοφε δ Άντώνης. "Ομολόγησε, μαμά, πῶς θά είσαι πολύ υπερήφανη όταν ιδῆς τόν γιό σου νά κρεμάσῃ στό πλευρό του τόν σπαθάκι τού Δόκιμου.

Η κυρία Άγγελίδη είχε βουλώσει τ' αὐτιά της με τά δυό της χέρια.

— "Όπως κι' αν έχῃ, οί ἀδελφές σας φωνάζουν λιγώτερο από σᾶς, είπε. Πού βρίσκονται τώρα;

— Στην κάμαρά τους. Η Διάννα θά ξεθυμαίνῃ τή φόβρα της και ή Μαλάμω θά διαβάζῃ ή ή Διάννα θά καμαρώνεται στόν καθρέφτη και ή Μαλάμω θά ρεμβάζῃ ή ή Μαλάμω θά παίζῃ με τήν κούκλα της και ή Διάννα θά σηκώνῃ τούς ὄμους της.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι βοοί: Δέν δημοσιεύεται 'Αγγελία μεγαλύτερα των 15 στίχων, και μόνον μία του καθενός εις κάθε φύλλον. Τυπολόγιον: Έως δέκα το πολύ λέξεις με άλλα στοιχεία, δη. 20. Πέραν των δέκα λέξεων, 2 δη. ή λέξεις με άλλα, 3 δη. με ποίαια και 4 δη. με κεφαλαία. Ο χωριστός στίχος δη. 10.

[MB- 911]

Ο έπικός Κύκλος έχει γερή μύτη!! «'Αγνωστος» Πρόεδρος συλλόγου «Εσθέρων Συνεργατών».

[MB- 912]

Κάπου... στην Ελλάδα! Άρχος του Ιούνη. Για το μήνα ΜΑΗ. Βραβεύεται το τετραδιάκι της: Μιράλλας Πέρας. Συγχαρητήρια! Βραβεύοι έστάλη. Δοκίμους εύχαριστώ θερμά.

- Μαγεμένο Δοξάρι, 'Αλεπουδίτσα, Γέ τοψ Ψηλορείτη, Έστιαλα, Αδάστα; - 'Αθηναίοι, 'Αστέρα, έλαβα. - Περιμώτη, καλέ μου φίλε, με ζηλεύεις λοιπόν; Μα κι' εγώ σε ζηλεύω - λιγάκι!... - πού βράσκασα στην αγαπημένη 'Αθήνα! 'Ελπίζω γρήγορα να σε δω...

Νέγνος Ζηριώτης

[MB- 913]

ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ μεθ' επιτρέψεις να παραιτηθώ;

ΑΒΥΤΕΡΓΙΑΣ

[MB- 914]

Σ ΟΥΡΡΕΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

'Από Καναμούτσουνο, Χηνάρι και Σκορδάμπη. «ΣΟΦΕΣ ΚΟΥΤΡΕΣ»

Μπαριότσι, μπαριότσι, μπαριότσι, 'Αδρατο, 'Αδρατο, 'Αδρατο, φάπες, φάπες, φάπες, (MB-245 και 510).

ΠΩΠΩ! Πωπώ, πωπώ, πωπώ, πωπώ, πωπώ, πωπώ, πωπώ! ΠΩΠΩ (MB-519).

Νέος διοικητικός, ανεξάρτητος, κοινός νοός και λογική ζητεί ανάλογον άλληλογραφίαν. (MB-578).

Χημείο: 'Ανοσία, άσμος σύνθεσις, συναντημένη Β. Πόλον και Μ. 'Αγγελιές Διαπλάσεως.

Κ. Χηνάρι - Σκορδάμπης [MB- 915]

Παμφίλιτα, έπαρχιότη Φαίδρα για τα γενέθλιά σου σου στέλνω κάθε εύχην.

Ζάχαρη

«Νίκης - 'Ελλάδος»

[MB- 916]

Στή (MB 621) τυπογραφικών λέθος' ή διεύθυνσις είναι: (MB' 243). Γροστηρίξαιτε. Λήξις: Τέλος Ιουλίου.

Νικηφόρος Φωκάς

[MB- 917]

Φαίδρο, Φαίδρο, Φαίδρο, έκατοστήτης, έκατοστήτης,

έκατοστήτης, Φαίδρο, Φαίδρο, Φαίδρο.

'Αδρατος «Νίκης - 'Ελλάδος»

[MB- 918]

Γιά να διαλυθώ με δυσάρεστη παρεξήγηση:

Ζητάω συγγνώμη απ' τον πραγματικό Χιμαίροκνηγό γιατί χωρίς να το ξέρω ζήτησα το ψευδώνυμό του.

'Εξακολουθώ ν' άνηκω στις ΣΟΦΕΣ ΚΟΥΤΡΕΣ με το νέο ψευδώνυμο:

'Αεροκνηγός

[MB- 919]

Προκειμένου να εκδοθώ υπό τοφ «'Αούλου γραμματίων και καλών τεχνών», τεσσαρακονταεπίδον περιοδικόν άποκλειστικώς διά σελίδα συνεργασίας προκηρύσσεται Α) Δογοτεχνικός διαγωνισμός για τριάντα πεζά, 25 ποιήματα και πάντα μεταφράσεις, συμμετοχή, δη. 50. - Β) Ζωγραφικός για 15 έργα, συμμετοχή 15 δη. Προθεσμία για πρώτο τεύχος ως την 15 Αυγούστου.

Γράφατε: Χρηστον 'Αναγνωστόπουλον, Δημήτριον Χωροφών Τήνου 4 - 83.413 τηλ. Είς τα καλύτερα θα δοθών Βραβεία.

[MB- 920]

Διαπλαστούλα-ες, δεκαεννέα και έννο έτών, ένα τετραδιάκι σας ή γράμμα, δάταν για με χαρά κι' άξέχαστη άνάμνηση: 'Ελένα Παπαδοπούλου, Ναυμαχίας 'Ελλάς 40 - Πάτραι.

Περιμένο από Προσκόπους και 'Οθηγούς.

ΚΙΤΡΙΝΗ ΑΡΑΧΝΗ

[MB- 921]

ΑΙΝΙΓΜΑ Έχει χείλη σαν κοράλια, κάτι μάτια σαν διαμάντια. Γενικώς εν' έλο πόζα. Λύσις: 'Η αγαπητή Μαρία - Ρόζα.

ΑΙΘΕΡΑΡΧΟΣ.

[MB- 922]

ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τμήμα Ψυχαγωγίας: Μεγάλη «'Εσθμνη βραδυά» έλαβε χώρα, στις 19(5)49. Τα Διαπλαστούλα χάρεφαν, φλυθήσαν, γέλασαν και χειροκρότησαν τις άτραξιόν μας. Έμμετρο και πεζό κουτσομπολιό, - Πρωτότυπα παιχνίδια, - «'Η έφημερίδα μας», - Λαχείο, με πάντες διαλεχτά βιβλία για δώρα, - 'Ανάδειξη Βασιλισσας της Βραδυάς. Στη Βασιλίσα της βραδυάς, Δροσούλα, (φήφοι 8.480), δόθηκε για δώρο άναμνηστική καρφίτα' δώτερα δώθηγος τοός 'Ελληνικούς χορούς και τα κορίτσια τραγούδησαν παραδοσιακά τραγούδιών σε διαπλαστικά μοτίβα από το 'Εθνεϊκόν 'Ιδεάδες...

[MA- 923]

Ροδοβασιλίσα, άνθισαν και είναι... δυστυχώς θαύμα!

- 'Εξοχώτατε, σε μάντζα. Πάντως το τριφύλλι μου δεν χάρηκε... καθόλου για τη γνωριμία.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΝΑ

[MB- 924]

Εξεργνητή τοφ Πόλου. Παράδοξε: Ένα τετραδιάκι σας θα μες έδινε τη μεγαλύτερη εύτυχία.

ΘΕΑΓΕΝΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΟΠΟΥΛΟ

[MB- 925]

ΠΡΟΣ ΤΟ ΧΗΜΕΙΟΝ Θερμοπαρκαλεϊσθε έπος άναλύσσετε τάχιστα Πολυδούκη. Και γνωρίσατε οχτικώς. 'Αναμνηστικώς ΑΤΡΕΤΟΣ

[MB- 926]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Ιου Διαγωνισμού μου. [MB-446].

'Απότησαν 42, οι έξής (κατά σειράν λήξεως): Νηροός, Αιδέραρχος, Γίος τοφ Ψηλορείτη, 'Ησειριώται, 'Ηλέκτρα, Κίρκη, Βουάρεως, 'Αγνωστος 'Ιαπίδης, Δημήτριος Βαβούρης, Φιλελεύθερη 'Αφροδίτη, Χάων, Παιητής, Γυρωποούλα, Καπετάν 'Αγρας, Χρυσή Φλόγα, Πυθέας, Διδώ, Καίτη 'Αθανασίου, Γιά την Πατρίδα, Χάλβια, Μαγεμένο Δοξάρι, Θέμις, Μή Ρωιάς, 'Ατρωτος, Γραμματοσυλλέκτης, Φιλίλλη, Δευκό Περιστερί, Μικρή Χωριατοπούλα, 'Ιάκωβος Σμαδάς, 'Ορειβάτης, Έσθμνος, 'Αριστογειτών, Μικρή Σουλιωτοπούλα, 'Ηρωϊκή 'Ελλάς, 'Ηρωϊκό 'Ελληνόπουλο, Μικρός Καλλιτέχνης, Εύδωλις, Τάτα Κυριαξή, Νέγνος Ζηριώτης, Νικηφόρος Φωκάς και Ηγουσάος.

Τή σωστή άπάντηση έστειλαν 22. 'Απ' αυτούς έκληρώθησαν οι: Νέγνος Ζηριώτης (Α' Βραβείο).

Μαγεμένο Δοξάρι (Β' Βραβείο).

Έστειλα τα βραβεία στοός τυχερούς, και λεπτομερή άποτελέσματα σ' έλους βοοί άπήνησαν.

ΑΗΤΟΣ ΤΗΣ ΠΙΣΙΡΟΥ

[MB- 927]

Σάν γραμματοσυλλέκτης χαιραιτώ τον νέο μου συνάδελφο.

ΟΡΕΙΒΑΤΗΣ «ΑΘΗΝΑΙΩΝ»

[MB- 928]

Εισαρχόμενος εις το σολονόκι της Διαπλάσεως χαιρατώ έλους ες. 'Αλληλογραφώ. 'Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δοίς Εδάγγελον 'Αντωνίου. Α. Λεβίδου 30, Κηφισιά. Διά: Φίλων των 'Ιπποτών.

[MB- 929]

Εισαρχόμενος στην «'Εσθμνη Συναγραφία» εισέρχομαι δριστικά στην κίνηση. 'Αλληλογραφώ και ανταλλάσσω τετραδιάκια με άπαντας. 'Ιδιαίτέρως

με Φίλον Βιβλίου και Παράδοξον. Γράφατε πρώτοι: Βασίλειον Μαθιόπουλον, Χάνων 20 διά

ΕΛΕΓΘΕΡΙΑΝ

[MB- 930]

Ακουσον, άκουσον (; ; ;) διαπλάσσομαι! «ΠΥΡΡΟΣ = (2) ΠΥΡΟΣ...»

ΦΙΑΚΤΗΤΗΣ

[BM- 931]

Διαγράφεται τοφ Συλλόγου μας ό Λαϊκάφ. Προσάδωνται νέον μέλος ό Σεληγιώτικος Κολυμβητής.

ΣΒΑΗΝΙΩΤΙΚΗ ΠΑΡΕΑ

[MB- 932]

Δούκα 'Ομπλιγκαντώ. Σ' εύχαριστώ πολύ για την «Φλαμουριά» κ.τ.λ. Μην έσχησ ό σοσίχημα.

Θυέλλα «'Ανοιχοκάβων».

[MB- 933]

Διαπλαστούλα, εισαρχόμενος εις τον διαπλαστικόν κόσμον ός χαιρατώ έλους ες.

Πιατός Φίλος

[MB- 934]

Αγαπητό μου Πικραμύδαλο, θερμές εύχούλες για την γιορτή σου. (Καθυστερημένη).

Χρυσή Πεταλούδιτσα

[MB- 935]

Ηρωίς της Πίνδου, 'Αλεπουδίτσα, Μικρή Χωριατοπούλα κταχάρηκα διά γνωριμία σας. 'Αφρόκρινε, πώς περνάς στη Ζάκυνθο;

Χρυσή Φλόγα

[MB- 936]

Εύχαρίστωσ ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με έλους ες. 'Ιδιαίτέρως με Χαρούμενη Στείλατε. Κατίνα Ο. Γαληνοδ, 'Αριστοτέλους 11, 'Αθήνας (1).

'Αραρούλις

[MB- 937]

Πρωτομαϊνοντας στην κίνηση ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με έλους ες της μικρής τάξως. Στείλτε πρώτοι.

'Οδός Χαριλάου Τρικοπή 22 Δροπονίδα Ραλόθ Βρυώνη. Διά Μακροπόδη, Μάγκα, Μακεδονόπουλο.

[MB- 938]

Πρωτομαϊνοντας στην κίνηση της Διαπλάσεως χαιρατούμε και άλληλογραφούμε με έλους ες. Δοίς Καν Σακελλαρίου, Καλλιθέρας 68, 'Αθήνας (7) διά Ζακυνθινή Βαρνούλα

Μελοχρυσή Ναυτοπούλα Τεϊνεν.

[MB- 939]

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΑΛΙΤΕΧΝΕΣ» χαιρατάει φιλικά και δέχεται μέλη όσα Διαπλαστούλα έχου, καλλιτεχνική φλέβα.

Σκοποι: ή διάδοχη της καλλιτεχνίας στον διαπλαστικόσμο. Καλλιτέχνης, Καλιό Βισλί, Ρεβέκκα, Μαντζούρα, Γαϊδουράγκαθο.